

Mesud Topal

ŞEHRİN SANCISI

DESTEK YAYINLARI: 650
EDEBİYAT: 256

MESUD TOPAL / ŞEHRİN SANCISI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2016 (3.000 Adet)
4. Baskı: Ekim 2017
5.-6. Baskı: Şubat 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-086-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve
Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad.
No. 62/B Bağcılar / İstanbul
Sertifika No. 45464
Tel. (0) 212 630 64 73

M e s u d T o p a l

ŞEHRİN SANCISI

İyileşmek için
unutmayı öğrenmek gerekiyordu.

DESTEK
Yayınları

*“İnsanlar yalan söylemeyi sever.
Çünkü beş para etmez hayatlarında doğru dürüst
yapabildikleri tek şey budur.”*

*Bu kitapta ismi geçen bütün karakterler hayal ürünüdür...
Biri hariç...*

“Kalabalık sokaklarda yürüyordum. Sonra yalnızlığı keşfettim. Sanki koca şehirde tek başıyım.”

Bütün şehir derin bir uykuda. Sadece ben uyumuyorum. Üst üste içtiğim sigaraların etkisiyle beynime süzülen hastalıklı fikirlerle karanlık odanın içinde volta atıp duruyorum. İçimden bir iki kadeh içmek geliyor. Sonra zihnime çöreklenen bu arzuyu kovarak uzaklaştırıyorum. Alkolü sevmem. Aslında beynimi uyuşturan hiçbir şeyi sevmem ancak ara sıra ot, bok, tütün ne varsa içime çekip, derin bir girdaba düşmeyi severim. Onun dışında benim sürekli ayık olmam şart! Düşünmeliyim, düşünmeliyim ne olursa, hangi konu, hangi kişi hakkında olursa olsun! Düşünmek insanı hayatta tutar. Aslında uzun zamandır yaşamak istediğimi düşünmüyorum. Ölmek iyi bir seçenek gibi geliyor son zamanlarda. Fiziki yaşımı biliyorum ancak ruhen kaç yaşındayım bilmiyorum, esmer tenim daha da siyahlaşıyor günden güne. Karanlık beni içine çektikçe, ruhumun ve yüzümün siyahlığı artıyor. Beyazda beyaz, siyahta siyah yoktur derler. Ancak ben gecenin karanlığı içerisinde kendi siyahlığımı net bir şekilde görüyorum.

Gece ne mucizevi bir olay! Hırsızların, katillerin, fahişelerin ve benim gibi kafası karışık insanların yatağı! Gecenin bir vakti sokakta yanınızdan geçen insanın suratına bakamazsınız. Çünkü gece tehlikelidir, gece sokakları mesken edinenler ise daha da tehlikelidir. Yanınızdan geçen insandan korkarsınız. Ya sarhoşsa, ya haplanmışsa, ya katilse diye geçirirsiniz içinizden. Ama gündüz öyle değil! Gündüz sokakta yürürken başına hiçbir şey gelmeyeceğini düşünür insan. Bence bu büyük bir yanılgı! Manyağın biri elinde tuttuğu bıçakla onlarca insanın içinde boğazınızı kesip öldürebilir sizi mesela. Ya da karşınızdaki size doğru gelen çok güzel bir kadın çantasından çıkardığı silahı kafanıza doğrultup tetiği çekebilir. Gündüz gecedeki daha güvenli değil. Bu şehirde sokaklar her zaman tehlikelidir...

Kendi karanlığımın içinde kendimi kaybedeli uzun zaman oldu. İçinde yaşadığım “şehir” ve içimde yaşayan “şehir”. Tek bedende kendisiyle konuşan, kendisiyle kavga eden çift kişilikli deliyim. Hayatım boyunca dengede durmayı beceremedim. Zaten dengede durmak gibi bir çabam da olmadı. Planlı yaşamak insanın doğasına aykırı bir kere... Planlar, günlük programlar, ajandalar, saatler, takvimler, hedefler... Çılgınca ve sonuçsuz bir koşturmacaya esir olmaktan başka bir halta yaramıyor.

Küçükken babam “Her şeyin kuralına uy, her şeyi düzenli yap” derdi. Oğluna verdiği onca boktan nasihat ne yazık ki bir halta yaramadı! Benim ailem yok, aslında bir aileye ihtiyacım da yok! Sahte bir aşkın ürünüyüm ben.

“Aşk”... Ne boktan ve ne ucuz bir kelime. Birini sevdiğini zanneder evlenirsin, sonra başlarsın sevişmeye ve o ihtiraslı

sevişmelerinin sonunda bir çocuk çıkar ortaya. Derken çocuk büyümeye başlar. O büyüdükçe, ihtirasla seviştiğin insanla arandaki şeyin aşk olmadığını anlamaya başlarsın.

Oysa tam tersinin olması gerekmiyor muydu? Ya da sorun tamamen bende mi? Belki de aşk dedikleri şey buydu. Bilmiyorum... Zaman geçtikçe aşk sandığın şeyin bir yanılgıdan ibaret olduğunu anlıyor insan demek ki... Olabilir... İddialaşmayacağım.

Berbat lokantalarda servis edilen ve üstü ucuz soslarla süslenmiş tadı kötü bir yemek değildir herhalde aşk... Ben anlamıyorum insanları. Birini sevmek, bir arabayı sevmekten daha mı ucuz? Şöyle bir mantık olabilir mi mesela: *“Ben karıma âşığım, ama arabamı daha çok seviyorum”* ya da *“Ben kocama âşığım ama evdeki halı kocamdan daha değerli.”*

Düşünebiliyor musunuz?

Ben düşünemiyorum...

Ah şu sizin boktan, ucuz, vasat, değersiz, kokuşmuş ilişkileriniz... Sonunda beni öldürecek! Zaten bir insan, başka bir insanı ne kadar çok sevebilir ki. *“Kendimden daha çok seviyorum seni.”*

Hassiktir lan ordan!

Hiç kimse, bir başkasını kendinden fazla sevemez! *“Seviyorum”* diyen de kendine değer vermeyen, sefil, adi piçin önde gidenidir. İşte o kadar!

Peki benim Aysel'e olan sevgime ne demeli? Ben Aysel'i kendimden daha çok seviyorum mesela... Zaten ben de adi piçin önde gideniyim. Ve piçler kendilerine asla değer vermez...

1. bize biraz delilik gerek

“Deli ol!”

– Salvador Dali

Ŗu hayatta yaŖam m¼cadelesinden daha zor bir Ŗey varsa o da kafa karıŖıklıđıdır. Kafa karıŖıklıđı berbat bir Ŗey... Kafa-nız karıŖiksa hi¼bir halt sizi mutlu edemez. G¼zel bir kadın bile iŖe yaramaz. Bu en azından benim i¼in ¼yle.

Ŗehrin caddelerinde ve sokaklarında kalabalıkların arası-na karıŖıp y¼r¼yen milyonlarca insana baksanıza. Hepsi deli bir kaosun i¼inde yalpalayıp, kurdukları hayalleri ger¼ekleŖ-tirebilmek i¼in b¼t¼n g¼¼lerini heba etmekten baŖka bir iŖ yapmıyorlar. Daha fazla paranın daha fazla mutluluk getire-ceğine inanıyorlar. Oysa parası olduğu halde mutluluğu bir t¼rl¼ yakalayamamıŖ o kadar ¼ok insan tanıdım ki, anlatsam masal olur... Her biri mutluluğu teğet ge¼miŖ, savurgan ya-Ŗamlarının i¼inde kaybolup gitmiŖ zenginler...

Bu insanlardan biri de benim. Aslında hen¼z dibi boy-lamadım ama i¼inde yaŖadıđım sistem beni de yavaŖ yavaŖ

diplere doğru hızla sürüklüyor. Bu sürüklenişe uzun zaman önce engel olmam lazımdı ancak bırakın buna engel olmayı, son birkaç aydır aklım öyle gelgitli ki, bazen düşünmeyi bile unutuyorum.

Normal şartlarda otuz iki yaşında, kimilerine göre fazlasıyla iyi sayılabilecek konforlu bir hayatın içinde yüzen, vaktinin çoğunu güzel kadınlarla geçiren adi gösteriş budalasıdan başka bir şey değilim. Tamam iyi güzel de, birkaç ay öncesine kadar beni hiç de rahatsız etmeyen bu tatlı hayat, ne oldu da şimdi bu kadar bunaltıyor, neden bende sürekli kaçıp gitme isteği uyandırıyor? Bilmiyorum... Bu sorunun cevabını arayıp duruyorum ama olmuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü doğru yanıtı bulmayı beceremiyorum.

Bazı insanların kafası sürekli karışıktır. Aslında herkesin kafası biraz karışıktır ama bazıları tıpkı kendi acılarının diğerlerinininkinden daha büyük olduğuna inandığı gibi en fiyakalı kafa karışıklığı da kendinde sanır.

İşte ben de tam bu şekilde düşünüyorum. Mesela bana göre bir minibüs şoförünün kafası karışık değildir. Çünkü adam ne yapacağını bilir. Güzergâh bellidir, amaç bellidir. Adamın hedefi para kazanmaktır. Ailesinin geçimini sağlamaktır. Yani amacı açık ve nettir. Ve bir minibüs şoförünün en büyük hayali trafiğin her zaman açık olmasıdır...

Benimse geçindireceğim bir ailem yok. Tek başına yaşayan, tek başına hareket eden sıradan bir adamım. Annemi tanımıyorum, en son yedi yaşındayken görmüştüm. Babamı da yılda bir kez anca görüyorum. Aile olmak benim için tam

bir muamma... Hiç tanımlanmayan ve benim hiç deneyimlemediğim bir şey. Hayatta olup olmadığını bile bilmediğim annemle varlığını hiç hissetmediğim babam, birer yanılsama ve ucuz bir geçmişten ibaret benim için...

Anneme olan nefretim büyük ama babama duyduğum kızgınlığım da az değil. Nefret ve kızgınlıkla harmanlanmış hastalıklı iki insanın birleşmesinden doğan sonuçsa benim. Yani şaşılacak bir durum yok ortada. Ben de onlar gibiyim. Hayvani duygularla ortaya çıkmış bir ürün! Ve bu duruma kafayı zerre takmıyorum. Artık otuz iki yaşındayım. Daha fazla yaşayıp dünyayı kirletmek gibi bir amacım yok. Ancak yine de ecelimi bekliyorum.

Çünkü canımı almaya gelecek olan meleği merak ediyorum... Kendimi bildim bileli çok karmaşık bir hayatım oldu. Sürekli soru işaretleriyle boğuşup durdum. Geldiğim nokta ise şu: Hâlâ aklımın içinde onlarca soru işareti var ve ben hâlâ cevapsızım. En kötü tarafı da bir çığ gibi içimde büyüyen karanlığı izlemekten başka yapacak bir şeyim yok.

Cesare Pavese'nin günlüklerinde okumuştum: "*Kendi kendini kurtaramayanı hiç kimse kurtaramaz.*" Ben kendimi kurtaramadım. Aslında sorunlarımın temeli benim. Öyle bir sistemin içinde sıkışıp kaldım ki, çevremdeki insanlardan nefret ediyorum. Yüzüme taktığım maskeyle çevremdeki insanlara gülücükler saçıyorum. Onlardan biriymiş gibi davranıyorum. Lan zaten onlardan biri değil miyim? "*Şehir Allah seni kahretsin!*"

Sürekli düşünüp duruyorum. Yedi yaşında bir insanın hayatı nasıl mahvolur? Aslında fazla hatırladığım bir şey

de yok, arada kopuk kopuk bazı anılar var. Mesela babamın küçükken aldığı oyuncaklar, annemin verdiği portakallı şekerler... “Portakallı şekerden nefret ederim.” Gördüğüm yerde midemi bulandırır. Küçükken çok severdim oysa. Yedi yaşına bastığım gün nefret ettim. O güne dair hiçbir şeyi hatırlamak dahi istemiyorum. Ama o günden öncesinde de rahatsız edici bir boşluk var sanki aklımın içinde, sürekli anlamsız rüyalar görüyorum ve bazen çok korkuyorum. Gece yağmur yağıyorsa, bir de üzerine gök gürlüyorsa anlamsız bir tedirginlik çöküyor üzerime. Aklımın içinde bir yerlerde Zodiac, iz bırakmayan adımlarla takip ediyor sanki beni... Geçmişle bugün arasında gidip geliyor. Kendimi mahvolmuş gibi hissediyorum. Bazı insanların hayatı yirmisinden sonra mahvolur, bazılarının elliden, bazılarıysa hayata mahvolmuş olarak gelir. Bense üçüncüsündemim. Yani doğduğum gün hayatım mahvolmuştu...

Arapçaına dönmüş şehir trafiğini zar zor atlatarak Tekstilkent'e geldim. İşe gelene kadar yol boyunca küfür etmekten ve korna sesi dinlemekten beynim enkaz yerine dönmüştü. Şu İstanbul tam da benim gibi. Karışıklık ve kaos içinde boktan bir şehir işte. Plazadan içeri girerken yüzüme sahte bir gülümseme kondurarak güvenlik görevlilerine iyi bir gün diledim. Benim yapmacık iyi dileklerim güvenlik görevlilerinin zerre kadar bile umurunda değildi. Zaten ben de onların günlerinin iyi geçip geçmemesiyle ilgilenmiyordum.

Sisteme uyum sağlamak böyle bir şey işte, sahte ol, tebessüm et, kendinden başka kimseyi düşünme...

Asansörle 26. katta bulunan şirket ofisine çıktım, içeri girdiğimde ortama huzurlu bir sessizlik hâkimdi. İlk bakışta dingin ve muazzam derecede güzel bir yere benziyordu burası. Dışarıdan böyle görünüyordu ama içeriden durum pek de öyle değildi. Türlü türlü pisliğin planlanıp sistem insanlarının kazıklandığı bir çukurdu aslında. Öyle de olmak zorundaydı, çünkü şirket olarak milyonlarca liraya pazarladığımız yatları ruhsuz insanlara satabilmenin yolu sahte huzur ve sahte güzellik hissi yaratabilmekten geçiyor.

Şirketin pazarlama taktiği çok basit. İçinin çürüdüğünün farkında olmayan gösteriş düşkününü insanları mutsuz olmalarına ikna etmek ve kimsede olmayan eşsiz bir yat aldıklarına inandırmak... Duymak istedikleri sözcükleri onlara söyle, yaptıkları işi öv, hayatlarını öv, götlerini rahat ettirebilecekleri pahalı koltuklara oturt. Sonra egolarını yala, yata satana kadar da yalamaya devam et!

Taktik buydu ve bu şirkette bu işi en iyi yapan kişi de bendim. Fiyakalı adamlara, teknolojinin güzelleştirdiği kadınlara, yani sahte insanlara sahte mutluluğu pazarlıyorduk. Kibirli işadamları, görgüsüz futbolcular, sonradan görme sanatçılar ve halkın kanını emen rantçı politikacılar için gösterişli yatlar yapıp pazarlıyorduk. Milyonlarca liranın döndüğü gösteriş ve görgüsüzlük şirketiydik. Hatta öyle boktan ve abartılı ki yaptığımız iş, denizden ve yatlardan nefret eden budala para babaları bile mutlaka bir yata sahip olma zorunluluğunda hissediyordu kendilerini.

Birçoğu aldıkları yatların resimlerini çekip ofislerinde ve evlerinde sergiliyordu, o kadar. Milyonları bu yüzen gösterişli malikânelere yatırıp ömürleri boyunca adımlarını bile atmıyorlardı. Tabii bunu yapmak zorundalar, yoksa iş yemeklerinde, sahte bağış toplantılarında nasıl birbirlerine caka satacaklar? Alan memnun satan memnun, kimin umurunda dünyanın bilmem neresinde açlıktan ölen insanlar?

Artık boğulduğumu hissediyorum. Bu şirkete, bu insanlara, kendime ve hatta bütün dünyaya öfkeliyim sanki... Ancak içten içe biliyorum ki bu karmaşık örümcek ağının içinde sıkışıp kalmamın yegâne sorumlusu benim...

Sekreter Pelin'in nefret ettiğim iç gıcıklayıcı sesi, beni dalıp gittiğim düşünce dehlizinden çekip çıkardı.

“Ooo Şehir’ciğim! İşine ne kadar da sadıksın böyle... Ercan Bey seni bekliyor, küplere bindi. Toplantıyı da kaçırdın... Ha bu arada her zamanki gibi bugün de çok şıksın tatlım” diyerek gözlerini üzerime dikti.

Magazin bombalarına özenen ve geniş kalçalarını manken baseni sanan Pelin'e cevap vermeye tenezzül etmeden hızlı adımlarla patronum Ercan'ın odasına yöneldim. İçimde patlamaya hazır pimi çekilmiş bir el bombası vardı sanki, içten içe kaynıyordum. Kötü bir güne başlayacağımın habercisi olabilirdi bunlar. Aklımın içinde ne bok olduğunu dahi bilmiyorum. Dengemi kaybetmiş gibiyim. Yaşadığım bu iç sıkıntısının nedenine dair en ufak bir fikir kırıntısı yok aklımda. Ercan'ın odasına yaklaştığımda, içeriden çıkan Bülent'i gördüm. Bülent, tıpkı Ara Güler'in fotoğraflarından fırlayan eski İstanbul çaycıları gibiydi. Ofisin her

türlü ayak işlerine koşturan gariban bir çocuktü, askerden yeni gelmiş, yaşlı annesiyle hayata direnen pırıl pırıl bir delikanlı... Ancak onda da bir gariplik vardı bugün. Başı yerdedi. Sanki kötü bir şey olmuş, kimsenin yüzüne bakmadan mutfağa doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Arkasından “Bülent hayırdır, bir şey mi oldu?” diye seslendim. Başını çevirip beni görünce çabucak yanıma gelip “Yok bir şey Şehir Abi... Nereden çıktı?” dedi, ancak yüz ifadesinde bir kırgınlık var gibiydi... *Bir gariplik var bu işte...*

“Yine ne yaptı lan bu?”

“Abi her zamanki şeyler işte ya biliyorsun. Yok tostun kaşarı erimemiş, yok çay demliymiş. Yaranamıyoruz abi adama.”

“Siktir et onu. İşine bak sen...”

Bülent gülererek yanımdan uzaklaştı. Ben de Ercan’ın odasının önüne gelip durdum. Gerginliğimi yatıştırabilmek için derin bir nefes aldım. Teamüller gereği kapıyı çalarak girmem gerekiyordu içeri... Koymuşlar teamüllere! Bu lavuğa zerre kadar saygım yok... Destursuz açtım kapıyı daldım odaya.

Ercan beni görünce çelimsiz ve gereksiz yere dünyada yer kaplayan bedenini gerinerek ceylan derisi koltuğuna yaptırdı. Ben de ellerimi cebime sokup ne diyeceğini beklemeye başladım. İkimiz de birbirimize karşı güç alanı oluşturuyorduk. Fazla beklememe gerek kalmadan konuşmaya başladı.

“Şimdi bana bak Şehir... Son zamanlarda bir tuhafılık var sende. Tamam yetenekli, yakışıklı, iş bitirici bir adamsın ama son satışların tamamında patladın! Ne demek ulan! Sizin rezil sahte güzelliğinizi üç milyon dolarlık yat kurtaramaz! Sen

bunu Işıl Hanım'a nasıl dersin? Kariyi altına mı alacaksın, sana ne? Sat yatı siktir olsun gitsin. Dua et kadın dava açmadı yoksa boku yerdik. Koskoca markamız rezil olurdu. Ayağını denk al Şehir!”

Sanırım Ercan'ın konuşmasını keserek arada sağlam bir şeyler de benim söylemem gerekiyordu ama böyle bir adamı nasıl ciddiye alabilirdim ki? Ercan'ın söylediklerinin fazla üzerinde durmadım. Benim için onun söyledikleri lakırtıdan ibaretti. Ercan kendisini iplemediğimi anlamış olacak ki “Aferin sen böyle devam et! Kimseyi takma... İşini de umursama, elindeki kıymetini bilme! Senin yerinde olmak isteyen binlerce insan bulabilirim sana verdiğim rahatlığın bokunu çıkarma! İşini adam gibi yap” dedi.

Önce sağ ayağında bir karıncalanma başladı. Sonra bu karıncalanma bütün vücuduma yayıldı, ardında sert bir üşüme, küçük bir öfke dalgası. Derken kalabalığın ortasına atılmış bir el bombasına dönüştüm adeta. Havada uçan çılğın bir samuray gibi Ercan'ın masasına konup, birden sağ yumruğumu sert bir şekilde suratına geçirdim!

Daha doğrusu geçirmek istedim ama cesaret edemedim. Sadece Ercan'ın suratına sert bakışlar atarak “İşinde sen de olmaz olsun! İstifa ediyorum lan” diyerek okkalı bir küfür savurdum. Bu çıkışım Ercan'ı koltuğuna çiviledi. Oturduğu yerde mal gibi suratına bakakaldı. Sonra aklıma Bülent geldi. Birden beynime kan sıçradı. İki üç adımda Ercan'a yaklaşıp, şaşkın bakışlarına aldırmadan sağ yumruğumu suratına geçirdim. Vurduğum yumruğun şiddetiyle afaladı. Bunu beklemiyordu, hatta ben bile beklemiyordum.